

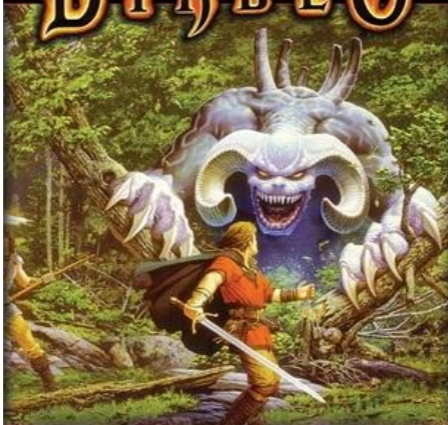

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

RICHARD A. KNAAK

DIABLO

ŠEŠELIO SPĄSTAI

eridanās

KnYGUTE.lt

Richard A. Knaak
DIABLO: ŠEŠELIO SPĄSTAI
Fantastinis romanas

DIDYSIS "THE NEW YORK TIMES" BESTSELERIS!

Nuo amžių amžinųjų vyksta kova tarp Aukštojo Dangaus ir Žemųjų Pragarų. Ne taip seniai šis karas persimetė į mirtingųjų žmonių teritoriją Žemę. Pragaro demonas Diablo ugnimi, burtais ir negyvėlių armija sutriuškino beveik visas žmonių karalystes. Kalnuose, miškuose, dykumose, nukariautų miestų griuvėsiuose siautėja šmėklos, demonai, atgiję numirėliai. O pats baisiausias žodis, kurį retsykiais sušnabžda persigandę žmonės, yra

⊕ † **DIABLO** † ⊕ †

Sklinda legendos apie žiloje senovėje išmirusį Urėjo miestą, kuris buvo tarsi tiltas tarp Žemės ir Aukštojo Dangaus. Tikima, kad kartą per du tūkstančius metų, kai tinkamai susidėsto žvaigždės ir Nymyro kalnas meta šešėlį, Urėjas atgimsta. Štai tuomet drąsuoliai ir burtininkai gali jį pasiekti, prisigrobtį aukso, senovinių artefaktų bei amuletų. Tačiau ir labiausiai patyrę raganiai kartais žiauriai suklysta...

Iš anglų kalbos vertė ANITA KAPOČIŪTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
392 tomas. Serija įkurta 1990m.

Richard A. Knaak

DIABLO: THE KINGDOM OF SHADOW

New York, Pocket Books, 2002

Copyright © by Blizzard Entertainment, 2001

Cover art copyright © Keith Parkinson, 2002

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1 SKYRIUS

Kraują stingdantis klyksmas atsirito nuo upės pusės.

Kentrilas Diumonas, pramaišiu su keiksmiais, suskato stūgauti įsakymus kitiems. Buvo perspėjęs vyrus kiek įmanoma vengti bet kokio vandens šaltinio, bet tankiose ir drėgnose Kehdžistano džiunglėse kitąsyk buvo sunku susigaudyti tarp gausybės vinguriuojančių upelių ir upeliukų. Kita vertus, kai kuriems samdiniams įsakymas išgaruodavo iš galvos, kai tik išvysdavo vos už poros žingsnių blykčiojantį vandenį.

Tasai kvailys, kuris rėkė, matyt, ką tik gavo gerą pamoką, koks pavojus tyko pernelyg atsipalaidavusio smarkuolio - tiesa, kažin ar jam lemta išgyventi pakankamai ilgai, kad dar suskubtų tą pamoką kaip reikiant perprasti.

Liaunas, saulės nusvilintas kapitonas brovėsi per vešlią augmeniją tenlink, iš kur sklido pagalbos šauksmas. Priešakyje pastebėjo Gorstą, antrąjį pagal rangą žmogų būryje, tikrą milžiną, kuris, nuogas iki pusės, skverbėsi per vijoklius ir šakas, tarsi šių nė būt nebūtų. Jei ki-

tus samdinius, kurių dauguma buvo kilę iš vėsesnių, kalnuotų Vakarinių Karalysčių regionų, karštis tiesiog alino, tai tamsiai įdeges Gorstas tvankumoje jautėsi lyg žuvis vandeny. Plevėsuodamas pasišiaušusių, juodut juodutėlių, ypač palyginus su rusvais paties kapitono plaukais, gaurų kaltūnu, Gorstas priminė liūtą, šuoliuojantį upės link ir išnykstantį šabakštynuose.

Sekdamas bičiulio išminta išlauža, kapitonas Diomonas judėjo į priekį sparčiau. Klyksmas vis dar netilo, gaivindamas pernelyg ryškius prisiminimus apie dar trejetą vyrų, kuriuos jie prarado, įkėlę koją į šias neaprepiamas džungles, apkėtusias didžiąją krašto dalį. Ant-rasis mirė kraupia mirtimi, įsivėlęs į vorų siaubūnų ordos nuaustą tinklą; jo kūnas, pripumpuotas nuodu, bežiūrint išsipūtė, deformavosi. Kentrilas įsakė deglais padegti voratinklį ir kruopščiai iščirškinti alkanus šio įnamius. Tiesa, į bėdą pakliuvusio vyro išgelbėti nebepavyko, teko pasitenkinti bent šitaip atkeršijus už jo mirtį.

Trečiojo nelaimėlio jie taip niekada ir nerado. Jis tiesiog išnyko, kai būrelis vargingai klampiojo per drėgnos ir klampios dirvos plotą: batas imdavo smegti gilyn, vos spėjus pastatyti koją

ant žemės. Kartą visai nusivaręs kapitonas ir pats nugrimzdo kone iki kelių - tada jam ir šmėkstelėjo įtarimas, kokia lemtis, ko gero, ištiko pražuvusį karį. Dumblas žmogų įsiurbti galėjo itin greitai ir efektyviai.

Prisiminęs samdinį, kurio grėsmingose Keh-džistano džiunglėse neteko paties pirmo, Kentrilas išniro iš tankmės ir išvydo sceną, labai jau panašią į aną, pirmąją, nelaimę.

Iškilęs gerokai virš upės kranto, rangėsi milžinišką gyvatę primenantis padaras; įkypos reptilijos akys prisimerkusios dėbčiojo į mažičius žmogeliukus apačioje, bergždžiai mėginančius išplėšti grėsminguose nasruose mataruojantį saviškį. Nors ir tvirtai sukandęs paklaikusį samdinį, kuris beviltišku klyksmu prisišaukė Kentrilą bei kitus, siaubūnas sugebėjo dar ir niršiai apšnypti jį apspitusius žmones. Jo šone stirksojo ietis, bet smūgio būta netikusio, antgalis įsisiurbė negiliai ir neatrodė, kad bjaurybę būtų bent suerzinęs.

Kažkas paleido strėlę padarui į galvą, matyt, taikydamas į kraupias akis, bet ši nuskriejo per aukštai ir be jokios naudos atsimušė nuo žvynuotos odos. Žvėris-čiuptuvas - šitaip panašius pabaisas vadino oficialusis būrio samdytojas Kvuovas Tsinas - siūbavo ir blaškė auką į visas

puses, tad Kentrilui bent jau pavyko įžiūrėti, kuris jo vyrų pakliuvo grobuoniui į nasrus.

Hargas. Na žinoma, to ir reikėjo tikėtis. Tasai pusprotis barzdyla smarkiai apvylė, kelionėje virto tikra rakštim panagėj - vos jie spėjo išsilaipinti šiame Jūrų Dvynių krante, jis susykėmė kaip įmanydamas vengti bet kokių pareigų. Vis dėlto netgi Hargas, kad ir koks ydų maišas būtų, nenusipelnė šitokios lemties.

- Paruoškite virvę! - užriko Kentrilas savo vyrams. Padarui, kaip ir kitiems jo gentainiams, ant pakaušio stirksojo du lenkti ragai - visame gyvatiškame jų kūne tai buvo vienintelės ataugos, kuriomis samdiniai galėjo pasinaudoti. - Žiūrėkit, kad nepasuktų atgal į gelmę!

Kol kiti paskubomis vykdė nurodymus, kapitonas Diumonas suskaičiavo vyrus. Šešiolika - įskaitant jį patį ir nelaimėlį Hargą. Vadinasi, visi - trūko tiktai Kvuovo Tsino.

Kažin, kur nelabasis nešioja bjaurybę vizjerejietį šį kartą? Jis turėjo tokį nepakenčiamai siutinantį nikį vienas nuklajoti kažkur gerokai pirm būrio, kurį pats ir pasamdė, palikdamas karius spėlioti, kokių galų jam iš jų prisireikė. Kentrilas jau gailėjosi išvis susiviliojęs šiuo pasiūlymu, bet, tenka pripažinti: kalbos apie lobius buvo tokios įtikinančios, tokios masi-

nančios...

Kapitonas nuvijo šitokias mintis į šalį. Hargas kol kas tebeturėjo mažytę vilties kibirkštėlę likti gyvas. Žvėris-čiuptuvas vienu žandikaulio kryptelėjimu galėjo perkąsti jį perpus, bet dažniausiai tokie auką nusitempdavo į gelmę, kad darbą už juos atliktų vanduo. Be to, užkandis tuomet būna minkštesnis ir lengviau virškinamas - šitaip su nepakenčiamu mokslininko atsainumu sykiį paaiškino triskart prakeiktas burtininkas.

Vyrai jau parengė virves. Kentrilas mostelėjo užimti pozicijas. Visi likusieji nepaliaudami erzino milžiną roplį, kad šis pamirštų jau kažin kada galėjęs viską baigti paprasčiausiai atsi-traukdamas. Jei samdiniams pavyktų dar trupučiuką ilgiau sėkmingai mulkinti tą buką žvėrį...

Gorstas laikė rankoje virvę, jau pasiruošęs sviesti. Net nelaukė Kentrilo įsakymo, pats perpratęs, ką sumanė kapitonas. Milžinas sviedė kilpą pavydėtinais tiksliai - virvė užsikabinė už dešiniojo pabaisos rago.

- Oskalai! Pamėgink švystelėti virvę taip, kad Hargas pajėgtų sugriebti! Bendžinai! Mesk kilpą ant antrojo rago! Judu - nagi, kibkite talkon Gorstui!

Išlakaus stoto Oskalas sviedė virvės galą link silpstančio, krauju srūvančio žmogaus, kada ruojančio pabaisos nasruose. Hargas dar bandė jį stverti - bergždžiai, virvė jo nepasiekė. Žvėris-čiuptuvas vėl sušnypštė ir bandė trauktis, bet toli atsitraukti jam neleido įsitempusi virvė, kurios galą iš paskutiniųjų laikė Gorstas ir dar du vyrai.

- Bendžinai! Antrasis ragas, velniai tave nujotų!

- Pasakyk jam, kapitone, kad liautųsi rangytis, tada pataikysiu užmesti!

Dar sykį virvę švystelėjo ir Oskalas - šįsyk Hargui išdegė pastverti jos galą. Sutelkęs visas jam dar likusias jėgas, jis apsijuosė virve.

Visas paveikslas Kentrilui priminė kažkokį makabrišką žaidimą. Jis eilinį kartą išvainojo save už tai, kad susigundė šiuo pasiūlymu, antra tiek plūsdamas Kvuovą Tsiną, kuris tą pasiūlymą ir pakišo.

Kurgi prašapo tasai sušvinkęs burtininkas? Kodėl neatbėgo į pakrantę drauge su visais kitais? Kažin, ar galėjo kur nugaišti?

Šitokiu sėkmės šypsniu kapitonas smarkiai abejojo. Kad ir kur būtų nulindęs nelemtasis vizjerejietis, jo dabartinės aplinkybės nėmaž

nepagelbės išsikapanoti iš beviltiškos padėties čia. Visa kas gulė ant ir šiaip jau sunkiai apkrautų Kentriilo pečių.

Keletas karių vis dar nėrėsi iš kailio, mėgindami bent kaip nors sužeisti gyvatiškąjį siaubūną. Deja, žvėries-čiuptuvo oda buvo tokia kieta ir įdiržusi, kad žmonės nepajėgė jos net įbrėžti nei ietimis, nei kardais, o du lankininkai nesiryžo šaudyti, kur pakliuvo, baimindamiesi perverti kaip tik tą, kurį ir stengėsi išgelbėti.

Pagaliau mesta kilpa užsinėrė ir ant kairiojo rago. Kapitonas Diomonas skubiai užgniaužė staiga įsiplieskusią viltį: pririšti siaubūną virvėmis - vienas dalykas, bet dabar laukia ant-ras - išvilkti jį į krantą.

- Visi, kas tik galite, - už virvių! Traukite tą padarą iš vandens! Sausumoje jis nerangus ir kur kas lengviau pažeidžiamas!

Jis nuskubėjo prie kitų ir pats įsitvėrė virvės, kurią ant pabaisos rago buvo užnėręs Bendžinas. Žvėris-čiuptuvas šiurpiai šnypštė, bet, nors iki tam tikro lygio ir suvokė jam pačiam iškilusį pavojų, laimikio iš nasrų taip ir nepaleido. Šitokiu bet kokios gyvos būtybės atkaklumu Kentrilas būtų netgi žavėjęsis, bet tik ne tada, kai tai reiškė gyvenimą arba mirtį vienam iš jo vyrų.

- Traukite! - užriko kapitonas; nuo įtampos jį išpylė prakaitas, rudi marškiniai prilipo prie kūno. Odiniai batai - puikūs odiniai batai, kuriuos jis nusipirko už pinigus, susižertus per ankstesniąją užduotį - klimpo į pažliugusį, tižų upės krantą. Nors į kiekvieną virvę įsikibo po keturis vyrus, jiems tik nežmoniškomis pastangomis pavyko patraukti vandeninę pabaisą bent per colį kranto link.

Vis dėlto colis po colio ji artėjo; kai didžioji siaubūno kūno dalis išniro virš vandens, samdiniams tarsi kas būtų padvigubinęs jėgas. Dar trupučiukas - ir jiems pavyks išlaisvinti nelaimėn pakliuvusį bendražygį.

Kai taikinyš šitaip priartėjo, vienas šaulių neatsispyrė pagundai įtempti temple.

- Net nemėgink... - prasižiojo Kentrilas, bet tiek ir tesuspėjo riktelėti - strėlė įsisiurbė į kairiąją pabaisos akį.

Skausmo persmelktas gyvatiškasis siaubūnas loštelėjo. Nasrai prasižiojo - bet ne tiek, kad sunkiai sužalotas Hargas galėtų iš jų išsprūsti, nors du vyrai iš visos sveikatos tempė jį už virvės. Nors ir neturėjo galūnių, žvėris-čiuptuvas taip pašėlo blaškytis į šalis, kad ėmė po truputį traukti visus sukibusius priešinkus į juoduojančią gelmę.

Vienas vyrų, įsitvėręs virvės Gorstui už nugaros, slystelėjo, pargriaudamas ir kaimyną. Netekę lygsvaros, ant kojų neišsilaikė ir kiti. Bendžinui virvė išsprūdo iš rankų, susverdėjęs jis vos neįsirėžė į kapitoną.

Žvėris-čiuptuvas, iš kurio akies liko tik liulanti kruvina masė, atkakliai traukėsi atgal, į upę.

- Laikykite! Laikykite! - bergždžiai plyšojo Kentrilas. Prie virvių, apraizgiusių siaubūno ragus, liko vos penki vyrai. Gorstas, kurio galingas kūnas buvo vienu raumenų, laikėsi įsirėžęs, nors jam jau talkino vos vienas iš bendražygių, bet galų gale nepakako netgi jo neprilygstamos jėgos.

Pusė milžiniškos reptilijos kūno jau nugrimzdo po vandeniu.

Mūšį jie pralaimėjo - kapitonas nebepuoselėjo jokių vilčių. Jiems jau nė už ką nebepakaks jėgų iš naujo įsisiūbuoti ir pakeisti judėjimo krypties.

Hargas, kuris kažkoku nesuvokiamu būdu vis dar laikėsi įsikibęs gyvasties ir net nebuvo praradęs sąmonės, ko gero, suvokė tai ne praščiau nei Kentrilas Diumonas. Jis kadaravo, kruvina koše virtusiu veidu, ir gargždžiu, trū-

kinėjančiu balsu dar meldė pagalbos.

Kentrilas apsisprendė: nė už ką neleisias dar vienam savo vyrų žūti taip, kaip pražuvo pirmasis.

- Bendžinai! Stverk vėl už virvės!
- Per vėlu, kapitone! Mes jau nieko...
- Stverk ir laikyk, sakyta!

Tą pat akimirką, kai karys pakluso, Kentrilas tekinas puolė prie artimiausiojo šaulio. Lankininkas stypsojo nustėręs, lyg suakmenėjęs, ir atkragusiu žandikauliu dėbsojo, kaip lemtis baigia pasiglemžti nelaimingąjį bendražygį; jo veidas buvo baltesnis už kaulą.

- Lanką! Duok šen lanką!
- Kapitone?..
- Lanką, velniai tave nujotų!

Kentrilas plėšte išplėšė ginklą ir apdujusio šaulio rankų. Kapitonas Diumonas ir pats nemaža valandų praleido treniruodamasis šaudyti iš lanko, tad dabar drąsiai galėjo vadintis trečiu, gal net antru taikliausiu margo savo būrelio šauliu.

Kentrilas patyliukais meldė, kad tam, ką privalėjo nuveikti dabar, jo ranka ir akis priligtų paties taikliausiojo.

Nė akimirkos nebedvejodamas, liesas, bet

raumeningas kapitonas pakėlė lanką, neaitraukdamas žvilgsnio nuo taikinio. Hargas žvelgė tiesiai į jį, jo balsas staiga nutrūko. Mirštantysis žiūrėjo į savo kapitoną, jau tik žvilgsniu melddamas nebedelsti, šauti kuo greičiau.

Kentrilas paleido strėlę.

Antgalis pataikė Hargui į krūtinę, medinis kotas giliai susmigo į kūną.

Hargas suglebo siaubūno nasruose - gyvastis jį apleido akimou.

Šūvis pribloškė nieko panašaus nesitikėjusius samdinius. Virvė išsprūdo Gorstui iš rankų. Kiti, kad ir pavėluotai, irgi skubiai ją paleido, visai nenorėdami netyčia atsidurti vandenyje.

Niaurioje tyloje likusieji gyvi stovėjo ir žiūrėjo, kaip sužeistas siaubūnas sparčiai grimzta upėje, vis dar šnypšdamas iš įsiūčio ir skausmo, netgi tada, kai panėrė galva. Trumpą valandėlę Hargo rankos vis dar plūduriavo jau visiškai nebegrėsmingai atrodančiame vandens paviršiuje, paskui ir jos staiga murktelėjo gelmėn.

Kentrilas išleido iš rankų lanką, apsisuko ir nužingsniavo šalin....

